

گاهنامه هنر و مبارزه

5 نوامبر 2011

ناتو در نقش کشتار گرجی (بخش سوم)
نوشته های «کومپانی رو» فیدل

Mondialisation.ca, Le 31 octobre 2011

فیدل کاسترو

روز 23 فوریه بود که در مقاله ای زیر عنوان «رقص مرگ بی شرمانه» به دقت گفته بودم : سیاست چپاول توسط ایالات متحده و هم پیمانانش در ناتو در خاورمیانه وارد بحران شده است. [...]

خیانت سادات در کمپ دیوید مانع به وجود آوردن دولت عرب فلسطینی شد که مطابق بر توافقات سازمان ملل متحد در نوامبر 1947 بود، در نتیجه اسرائیل به یک قدرت هسته ای مهم در اتحاد با ایالات متحده و ناتو تبدیل شد.

مجموعه نظامی – صنعتی ایالات متحده هر ساله دهها میلیارد دلار اسلحه در انواع مختلف به اسرائیل تحویل داده و حتی به کشورهای عربی که تحت تسلط خود درآورده تحقیر کرده است. غول از چراغ جادوی ناتو گریخته و نمی داند چگونه آن را کنترل کند. ایالات متحده بر آن است که بیشترین بهره را از حوادث تأسف بار لیبی به خود اختصاص دهد. در حال حاضر هیچکس نمی داند که در این کشور چه می گذرد. امپراتوری از طریق رسانه هایش گزارشات و ارقام پوچی را منتشر کرده تا به چشم اندازی در هم ریخته و آلوده به تحریف دامن بزند.

روشن است که در لیبی جنگ داخلی جریان دارد. چرا و چگونه چنین جنگی بر پا شد؟ چه کسانی بهای آن را خواهند پرداخت؟ آژانس رویترز از بانک ژاپنی مشهور به نام نومورا گزارش کرده است که نرخ نفت می تواند تمام رکوردها را بشکند : [...] نتایج چنین وضعیتی در رابطه با بحران غذایی چه خواهد بود؟

غالب رهبران ناتو خرسند هستند. نخست وزیر بریتانیایی، داوید کامرون، به گفته آژانس خبری ایتالیایی (آ – ان – اس – آ) «در سخنرانی اش در کویت گفت که کشورهای غربی در پشتیبانی از کشورهای غیر دموکراتیک در جهان عرب دچار اشتباه بودند.» [...]

همکار فرانسوی او نیکلا سرکوزی اعلام کرده است: «ادامه سرکوب خشونت بار و خون بار علیه مردم غیر نظامی لیبی نفرت آور است.»

وزیر امور خارجه ایتالیا، فرانکو فراتینی تعداد هزار کشته در طرابلس را «معتبر» دانسته و از «رقم تراژیک» و «حمام خون» یاد کرده است.

به گفته هلاری کلینتون، «حمام خون به هیچ عنوان قابل قبول نیست» و «باید متوقف گردد.»

برای بان کی - مون «استفاده از خشونت در این کشور به هیچ عنوان قابل قبول نیست»... شورای امنیت بر اساس توافقات جامعه بین الملل عمل خواهد کرد...»

در واقع، بان کی - مون منتظر می ماند که اوباما حرف آخر را بزند.

رئیس جمهور در سخنرانی بعد از ظهر روز چهار شنبه، یادآور شد که وزیر دولت او برای مذاکره جهت تصمیم گری به اتفاق کشورهای هم پیمان ناتو به اروپا خواهد رفت. با توجه به موضعی که اتخاذ کرده، به معنا است که نمی خواست با سناتور جمهوری خواه راست افراطی، جان مک کین، و سناتور طرفدار اسرائیل در کانتیکت جوزف لیبرمن و با رهبران تی-پارتی در گیری ایجاد کند و در پی آن بود که شانس انتخاباتی اش را توسط حزب دموکراتیک تضمین نماید.

رسانه های امپراتوری در چشم انداز عملیاتی زمینه سازی کرده اند. مداخله نظامی در لیبی هیچ جای تعجبی نخواهد داشت، یعنی موضوعی که تقریباً دو میلیون بشکه در روز را برای اروپا تضمین خواهد کرد، البته اگر حادثی که به زندگی رهبر لیبی پایان می دهد پیش از آن صورت نگیرد.

در هر صورت نقش اوباما به طریق اولی پیچیده است. چگونه جهان عرب و مسلمان در مقابل خون ریزی در لیبی واکنش نشان خواهند داد؟ آیا موج انقلابی در مصر برای مداخله نظامی ناتو در لیبی نقش بازدارنده خواهد داشت؟

اشغال عراق [...] به بهانه دروغین [...] به بهای مرگ بیش از یک میلیون عرب بی گناه انجامید.

هیچکس در دنیا مرگ شهروندان بی گناه را نه تنها در لیبی بلکه در هیچ کجای دیگر را نخواهد پذیرفت. از خودم می پرسم: آیا ایالات متحده و ناتو همین اصل را در مورد شهروندان غیر نظامی بی سلاح که پهلپادها و سربازانشان هر روز در افغانستان و در پاکستان می کشند به کار خواهند بست؟ این واقعا رقص مرگ بی شرمانه ای بیش نیست!

در حالی که به این وقایع فکر می کردم، سازمان ملل متحد دیروز، سه شنبه 25 اکتبر بحثی را پیرامون موضوع «ضرورت خاتمه دادن به محاصره اقتصادی، تجاری و مالی

علیه کوبا توسط ایالات متحده» آغاز کرد، یعنی خاتمه دادن به چیزی که تمام اعضای سازمان ملل متحد از بیست سال پیش خواستار آن بودند.

این بار، دلایل صحیحی که چیزی به جز تمرین صرف و نحو ساده نبوده و مربوط به دستگاه های دولتی مختلف ایالات متحده می شد، بیش از هر زمان دیگری شکنندگی سیاسی و اخلاقی قدرتمند ترین امپراتوری را که در تاریخ بشریت بی سابقه بوده، مثل روز آشکار می سازد. سیاستی که منشأ آن منافع الیگارش و عطش سیری ناپذیر قدرت و ثروت بوده و تمام ساکنین سیاره را تحت سیطره خود درآورده است.

ایالات متحده با قدرت سیاسی، اقتصادی، تکنولوژیک و نظامی که در اختیار دارد حاکمیت مستبدانه خود را بر تمام جهان جهانی شده اعمال کرده و دست به کشتار می زند. بیست سال گفتگوی سالم و شجاعانه در سازمان ملل متحد با پشتیبانی دولت هایی که پیوسته خواست بخش عظیمی از ساکنان کره زمین را مطرح کرده اند، این واقعیت را بیش از پیش به شکل آشکاری نشان می دهد.

پیش از سخنرانی برونو (برونو رودریگز، وزیر امور خارجه کوبا) نمایندگان دیگری دیدگاه های چندین سازمان کشوری را مطرح کردند : آرژانتین، برای گروه 77 به علاوه چین، مصر برای کشورهای غیر متعهد، کنیا برای اتحادیه آفریقا، بلیز برای انجمن کارائیبی ها، قزاقستان برای سازمان همکاری های اسلامی، و اروگوئه برای بازار مشترک کشورهای آمریکای جنوبی.

علاوه بر این سنجه های جمعی، چین که وزن سیاسی و اقتصادی آن در جهان پیوسته در حال افزایش است، هند و اندونزی، یعنی کشورهای که به تنهایی دومیلیارد و هفتصد میلیون نفر از جمعیت جهان را نمایندگی می کنند، از طریق سفیرهایشان قطعنامه را قویا پشتیبانی کردند. همانطور که نمایندگان فدراسیون روسیه، بلاروس، آفریقای جنوبی، الجزایر، ونزوئلا و مکزیک پشتیبانی کردند. بین فقیرترین کشورها کارائیب و آمریکای لاتین، نماینده بلیزن که به نام انجمن کارائیبی ها سخنرانی کرد، سن – ونسان – و – گرناد و بولیوی که هریک به نام کشورهایشان سخنرانی کردند که حاکی از اتحاد آنها علیه محاصره ای بود که تا کنون پنجاه سال است که به طول انجامیده. این اتحاد برای پزشکان ما، برای مربیان و پژوهشگران علمی ما بسیار امیدوارکننده بود.

نیکاراگوئه نیز پیش از رأی گیری سخنرانی کرد و توضیح داد که چرا علیه این قانون مزورانه رأی خواهد داد.

نماینده ایالات متحده توضیحی درباره غیر قابل توضیح داد، که بیشتر حس ترحم مرا برانگیخت. این نقشی است که باید اجرای آن را به عهده گیرد. هنگام رأی گیری، ناگهان دو کشور ناپدید شدند : لیبی و سوئد. سه کشور خود داری کردند : جزایر مارشال، میکرونزی و پالائو. دو کشور رأی مخالف دادند : ایالات متحده و اسرائیل. ولی باید یادآوری کنیم که جمعیت ایالات متحده 313 میلیون نفر، و جمعیت اسرائیل 7 میلیون و

400 هزار نفر، جمعیت سوئد 9 میلیون و 100 هزار نفر، جمعیت لیبی 6 میلیون و 500 هزار نفر، جزایر مارشال 67100 نفر، میرونزی 106800 نفر، پالائو 20900 نفر که در مجموع 336948000 نفر را بر می گیرد، یعنی جمعیتی معادل چهار و هشت دهم درصد از تمام جمعیت کره زمین است که در همین ماه آن را 7 میلیارد اعلام کرده اند.

پس از رأی گیری، لهستان درباره رأی اتحادیه اروپا توضیحاتی داد که اگر چه متحد ایالات متحده بوده ولی به شکل اجباری در محاصره کوبا شرکت دارد، و با این قانون جنایت کارانه مخالف است.

سپس 17 کشور قاطعانه درباره مخالفتشان با محاصره سخنرانی کردند.

این بحث را جمعه 28 اکتبر پی گیری خواهم کرد

Fidel Castro Ruz
le 26 octobre 2011
21 h 45

منبع

<http://www.mondialisation.ca/index.php?context=va&aid=27379>

ترجمه از فرانسه به فارسی توسط حمید محوی
نشر گاهنامه هنر و مبارزه